

Het weekend

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Charlotte Wood

Het weekend

Vertaald door
Ireen Niessen

Ambo|Anthos
Amsterdam

De namen, personages en gebeurtenissen in dit boek zijn fictief
en elke overeenkomst met werkelijk bestaande personen,
gebeurtenissen of locaties berust op toeval.

This project has been assisted by the Australian Government through
the Australia Council for the Arts, its arts funding and advisory body.

ISBN 978 90 263 5387 1

© 2019 Charlotte Wood

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ireen Niessen

Oorspronkelijke titel *The weekend*

Oorspronkelijke uitgever Allen & Unwin

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Shutterstock

Foto auteur © Chris Chen

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Sean en mijn vrienden

Dromen en monsters zijn twee sleutels waarmee we de
geheimen van onze eigen aard kunnen ontsluiten.

RALPH WALDO EMERSON

I

Het was niet de eerste keer dat het gebeurde, dit ontwaken in het bleke, vroege ochtendlicht met een stille maar dringende behoefte om naar de kerk te gaan.

Zonder twijfel cognitieve achteruitgang. Schade aan de frontaalkwab, religie, angst voor de dood, het kwam allemaal op hetzelfde neer. Jude maakte zich geen illusies.

Dit verlangen – was het verlangen? Het was mysterieus, een innerlijke drang, een hunkering die kwam en ging, vertrouwd maar toch nog sterk en verrassend als ze haar opwachting maakte. Zoals de artrose die opvlamde aan de basis van haar duim. Het punt was dat dit gevoel niets te maken had met Kerstmis of met wat dan ook in haar wakende leven. Het kwam ergens vanuit de wereld van de slaap, vanuit haar dromende zelf.

In het begin verontrustte het haar als het kwam, maar nu gaf Jude zich eraan over. Ze lag in haar witte bed, twee dagen voor kerst, en stelde zich de koele, donkere ruimte van een kathedraal voor, waar ze alleen kon zijn, verwelkomd door een onzichtbare, fluwelen kracht. Ze stelde zich voor dat ze knielde, haar hoofd op het eeuwenoude hout van de kerkbank voor haar legde en haar ogen sloot. Het was vredig in die rustige ruimte van haar verbeelding.

Krimp van de frontaalkwab, zonder twijfel. Op deze leeftijd onvermijdelijk.

Ze zag de zachte grijze bol van haar brein voor zich en dacht aan lamshersenen op een bord. Ze at vroeger graag hersenen, het was een van de gerechten die ze met Daniel vaak bestelde. Maar de laatste keer dat ze dat had gedaan – drie weke, kleine dingetjes naast elkaar op een rechthoekig bord – walgde ze ervan. Elk hersentje was zo klein dat het op een dessertlepel paste, en in het chique Turkse restaurant waren ze onopgesmukt, zonder vermomming met kruimels of garnering: alleen maar drie kale, gepocheerde klodders op een bedje van groen. Ze at ze wel, natuurlijk, dat was een van haar principes: je weigerde niet wat je kreeg aangeboden. In dit geval zelfs uitgekozen had. Maar bij de eerste hap gaf het ding mee in haar mond, te vetzig, als zacht wordende boter; lauw en lichtgrijs, de kleur en smaak van motten of de dood. Op dat moment zag ze met een schok de drie lammetjes voor zich, elk zijn eigen bewuste zelf, met zijn eigen zintuigen, intieme genoegens en pijn. Na dat ene stukje kon ze niet verder en at Daniel de rest op. Ze had 'Ik wil niet dood' willen zeggen.

Uiteraard zei ze dat niet. In plaats daarvan vroeg ze Daniel naar de roman waar hij in bezig was. William Maxwell of William Trevor, die verwarde ze vaak met elkaar. Hij was een goede lezer, Daniel. Een lezer in de ware zin van het woord. Daniel bespote mannen die geen fictie lazen, wat gold voor bijna alle mannen die hij kende. Ze waren bang voor iets in henzelf, zei hij. Bang om ontmaskerd te worden, om niet te begrijpen – of waarschijnlijker nog het tegenovergestelde: ze zouden zichzelf erdoor gáán begrijpen en daar waren ze als de dood voor. Daniel snoof dan. Ze zeiden dat ze er geen tijd voor hadden, wat helemaal een lachertje was.

Jude trok het laken op tot haar kin. De dag voelde nu al plakkerig; het laken lag koel over haar klamme lichaam.

Wat zou er gebeuren als ze eerdaags op een ochtend niet wakker werd? Als ze 's nachts in haar bed zou doodgaan? Niemand zou het weten. Er zouden dagen verstrijken. Uiteindelijk zou Daniel bel len en geen gehoor krijgen. En dan? Ze hadden het er nooit over

gehad: wat te doen als ze zou sterven in haar bed?

De vorige kerst was Sylvie er nog, en deze kerst niet meer – en nu gingen ze het huis in Bittoes opruimen. *Neem maar wat je wilt*, had Gail hun vanuit Dublin laten weten, in een e-mail. *Maak er een vakantie van*. Hoe kon je het opruimen van het huis van je dode vriendin als vakantie beschouwen... Maar het was Kerstmis en Gail voelde zich er schuldig over dat ze terug naar Ierland was gevlogen en het aan hen overliet. Dus. Neem maar wat je wilt.

Jude wilde niets hebben. Ze kon niet voor de anderen spreken. Sylvie lag inmiddels elf maanden onder de grond.

De herdenking had in het restaurant plaatsgevonden (onherkenbaar vergeleken met vroeger – alles was nu verleden tijd behalve de naam) met heerlijke gerechten en goede champagne; goede speeches ook.

Wendy sprak prachtig, eerlijk, poëtisch. Gail boog stil maar hevig snikkend voorover, met Sylvies arme, verdrietige broer Colin naast haar, die niet in staat was Gail aan te raken en te troosten. Hij was eenentachtig, was terreinknecht geweest bij de golfclub in hun geboorteplaats en daar gebleven lang nadat de rest van de familie er was vertrokken. Hij had nooit kunnen verwerken dat zijn zus lesbisch was.

Uiteindelijk ging Sylvie naar een plek die niemand had verwacht: een ouderwets graf in Mona Vale, naast haar ouders. Hier gingen Jude, Wendy en Adele naartoe met Colin, en Gail, en Andy en Elektra, mensen van vroeger. Ze hadden er op de warme begraafplaats gestaan met een meelevende priester (een priester! voor Sylvie!), en Jude had een handvol aarde gepakt en op de kist gegooid. Vreemd dat ze dat in al die jaren voor het eerst had gedaan of het zelfs maar iemand had zien doen, behalve dan in een film. Ze voelde zich onnozel zoals ze daar op haar hurken met haar gelakte nagels in de droge grond zat te krabbelen, maar toen ze zich weer oprichtte en de aarde op Sylvies kist liet neerdalen was er een zucht van vreselijk verdriet door haar heen gegaan, opwaarts en haar lichaam uit tot in het oorverdovende, glinsterend witte geluid van de cicaden.

Sylvie was dood en voelde geen pijn. Ze hadden afscheid genomen. Er was niets om spijt van te hebben, maar ondertussen lag ze wel in die kist, onder het gewicht van al die aarde, waar haar koude, kleine lichaam wegrotte.

Gail zei dat ze er op het laatst vredig had uitgezien. Maar dat was geen vredigheid; het was de afwezigheid van spierspanning, van leven. Als je dood was leek je jonger, dat was een feit. Jude had nu zes of zeven dode gezichten gezien en die waren allemaal, op het moment dat het leven ze had verlaten, gladgetrokken, zodat ze op hun jongere ik leken. In een paar gevallen zelfs op een baby.

Hoelang deed een lijk erover om te verrotten? Sylvie zou het hebben uitgegild bij zo'n vraag. Wat heb je toch een macabere geest, Jude.

Boven haar draaide de plafondventilator in haar slaapkamer door, traag en tikkend. Haar leven was zo smetteloos en kaal als een bot, kaal als dat witte blad dat door de willoze lucht absoluut zeker en onveranderlijk zijn weg ging. Dat zou een troost moeten zijn. Het was een troost. De kamers van haar appartement waren ontdaan van het verleden. Niemand zou stoffige dozen en kasten vol troep hoeven doorploegen voor Jude.

Ze lag in haar bed en dacht aan kathedralen. En ze dacht aan dieren: ratten onder de plankenvloer; kriewelende kakkerlakken achter de gekruiste enkels en bloedende voeten van gipsen Jezusbeelden. Ze dacht aan donkere, boosaardige vogeltjes, aan de gedempte geluidjes van wezens die doodgingen in de gaten tussen stenen en pleisterwerk, tussen plafonds en dakbalken. Ze dacht aan hun kak die uitdroogde en hard werd, en aan wat er gebeurde met hun huid en vacht en organen, die ongewijd rotten in holtes onder het dak.

Ze zou niet naar de kerk gaan, vanzelfsprekend, want ze was geen dwaas en ook geen lafaard.

In plaats daarvan ging ze naar de slager en de groenteboer, en dan nog naar de huishoudwinkel voor de laatste schoonmaakartikelen. En dan zou ze zonder haast over de snelweg naar de kust

rijden, en vanmiddag zouden de anderen arriveren.

Het was geen vakantie, hadden de drie vrouwen elkaar gewaar-schuwd, maar de waarschuwing gold feitelijk voor Adele, die zich uit de voeten zou maken zodra er gewerkt moest worden. Aan Adele zouden ze niks hebben, maar ze konden haar hier niet bui-ten houden.

Het was maar voor drie dagen. Twee, in feite, aangezien van-daag grotendeels zou worden opgeslokt door boodschappen, de rit ernaartoe en de aankomst. En op tweede kerstdag zouden de twee anderen weggaan en zou Daniel komen. Ze keek naar het soepel zwevende ventilatorblad. Zo zou zij zich gedragen: onge-haast, kalm door de uren glijdend tot Adele en Wendy vertrokken. Ze zou zich niet druk maken over de gebruikelijke dingen; daar waren ze alle drie te oud voor.

Ze bedacht dat een van hen de volgende kon zijn die het loodje legde. Gek dat dat tot nu toe nog niet in haar was opgekomen. Ze wierp het laken van zich af, dat schoon en wit opbolde.

Maar na het douchen, toen ze haar bed opmaakte, slopen er al wat kleine ergernisjes jegens Wendy binnen. Het was alsof ze een hand in haar broekzak stak en de naad met haar vingers afzocht; er waren altijd wel wat irritante kruimeltjes te vinden. Waarom had Wendy bijvoorbeeld een lift geweigerd en had ze erop gestaan dat ze zelf die kant op zou rijden, in die verschrikkelijke rammel-kast van haar? Jude sjarde hard aan het laken om de wrevel te we-ren die zou komen als ze hem toeliet, over Wendy's geheimzinnige weigering uitleg te geven. Jude stond alom bekend om haar gast-vrijheid, niet alleen in de lang vervlogen tijd van het restaurant, maar in het algemeen. De mensen zeiden het over haar, dat was altijd zo geweest.

Ze bewaakte haar gulheid nog zorgvuldiger nu ze allemaal ou-der werden en ze zag dat andere vrouwen onnodig huiverig werden met geld, krenterig zelfs. Zoals ze munten uit hun portemonnee plukten en afpingelden in kringloopwinkels. Zoals ze hun hand uitstaken voor twintig cent wisselgeld. Het was weerzinwekkend. Beneden hun waardigheid.

Maar nu ze het laken bij de hoeken keurig instopte – haar uitstulpende tussenwervelschijf dreigde op te spelen en ze bewoog voorzichtig om eromheen te manoeuvreren – overdacht ze de mogelijkheid dat er in de complimenten over haar goedgeefsheid prikjes sarcasme verborgen zaten. ‘Zo genereus is het niet als je het steeds weer benoemt,’ had haar schoonzus een keer gemompeld, waarop Jude inwendig had gekookt van woede. Gekóókt.

Als ze Daniel hierover vertelde, als ze ging klagen over Wendy en de auto, zou hij zijn hoofd schudden en tegen haar zeggen dat ze te veel tijd tot haar beschikking had.

Ze rukte aan een andere hoek van het laken.

Als Sylvie er nog was, zou Jude haar kunnen bellen om uit te vissen wat er met Wendy aan de hand was, dan zouden ze zich samen ergeren en het erover eens zijn dat het niet uitmaakte, dan zou Jude zich kunnen beheersen wanneer Wendy haar smerige, gedeukte auto op de oprit in Bittoes parkeerde, dan zou ze kalm en hartelijk en zonder wrok zijn. Nu moest ze het helemaal zelf doen.

Dit was iets waar niemand over praatte: hoe kleinzielig de dood je kon maken. Hoe je met je vriendinnen een nieuwe opstelling moest zien te vinden, een herverdeling rond de leegte van de verloren vriendin, omdat je niet meer wist hoe je je tot elkaar moest verhouden.

Met andere vriendenkringen betekende een sterfgeval dat je stilletjes ieder je eigen weg kon gaan. Na de eerste vroege klappen toen je in de veertig of vijftig was – de ongelukken en zelfmoorden en enge ziekten die kinderen tot wees maakten en de grond onder steden lieten schudden – kwam er het onuitgesproken besef, als je in de zeventig was en het verval echt begon, dat het meest recente geval – het nieuws van weer een beroerte, een onverwachte dood, een tumor of alzheimer – niet het laatste zou zijn. Een zekere mate van vervreemding was acceptabel. Binnen de grenzen van de redelijkheid deed je wat je moest doen om jezelf te beschermen. Waartegen? Jude bleef staan en keek naar het platte witte oppervlak van het bed. Tegen al die... emotie. Ze draaide zich om en verliet de kamer.

Het was waar dat de tijd geleidelijk een andere vorm had aangenomen. Hij leek niet meer voorwaarts of achterwaarts te gaan, maar omhoog en omlaag. Het verleden had je doorgroefd, je lichaam, het sijpelde het heden en de toekomst in. De fijne groeven waren duidelijk aanwezig, de streperige lagen van geheugen, van ervaring – maar je was één wezen, het zat allemaal in jou. Als je achter of voor je keek was alles leeg.

Toen ze Daniel had verteld – bittere tranen huilend, rokend – wat Sylvie in het ziekenhuis over Wendy en Adele had gezegd, keek hij haar mild verwijtend aan en zei: ‘Maar Judo, natuurlijk doe je dat, omdat je van ze houdt. Omdat ze je dierbaarste vriendinnen zijn.’

Daniel was best sentimenteel eigenlijk. Dat kon merkwaardig aantrekkelijk zijn in een man. Waarom toch, terwijl het in een vrouw zo verfoeilijk was?

Ze ging aan de eettafel zitten om haar koffie op te drinken. Het was zeven uur vierendertig. Als ze om kwart over acht bij de groenteboer kon zijn, vond ze misschien snel een parkeerplek, en dan kon ze meteen even bij de slager en de huishoudwinkel binnenlopen, en om halftien alles ingepakt hebben en op weg zijn. Op zijn laatst om tien uur. Ze reikte naar het notitieblok met het lijstje en trok het naar zich toe.

Mensen zeiden altijd dat de dood vrienden bij elkaar bracht, maar dat was niet waar. De begraafplaats, de stenige grond – zo was het nu. Het bovenste laagje aarde was weggewaaid en had alleen de harde bodem achtergelaten. Ergens was het gênant om te doen alsof ze konden terugkeren naar de mildheid die ooit hun onderlinge verhoudingen had beschermd. Hoewel de drie vrouwen elkaar beter kenden dan hun eigen broers en zussen, had de dood van Sylvie vreemde holtes van afstand tussen hen geopend.

Ze schreef op: *schuursponsjes*.

En in Jude waren er grote oceanen van woede door ontstaan, wat ze schokkend vond. Als er nu andere mensen stierven, vond ze het aanstootgevend om het erover te hebben. Het was Sylvie

die was gestorven, om wie gerouwd moest worden. De buren of zussen van anderen waren niet relevant; waarom bleven mensen haar over hen vertellen? Zelfs Daniel! Met haar hand in de zijne vertelde hij haar op een avond dat zijn neef Andrew was overleden, een hartaanval op een boot. Jude had gewacht tot hij ter zake zou komen, totdat ze beseftte dat hij medeleven wilde. Van haar. Ze had nog net niet op de vloer gespuugd. Ze had een hand voor haar mond moeten leggen, zo groot was de behoefte om te spugen. Ze had willen schreeuwen. Nou én, Andrew was doodgegaan, ja natuurlijk, wat had Daniel dan verwacht? Iedereen ging dood. Maar Sylvie niet.

Ze keek weer naar het lijstje. Adele had haar op de huid gezeten over de pavlova. Ze wist wel dat het geen vakantie was, maar het is Kérstmis, Jude, het is een traditie. Adele was altijd zo weekhartig als het om dit soort dingen ging. Maar acteurs waren sentimenteel, in Judes beleving; dat moest ook wel, vermoedde ze. Ze moesten in allerlei dingen kunnen geloven.

Maar door de vochtigheid zou een meringue in elkaar zakken; het zou ellendig warm worden. En ze waren toch allemaal te dik, vooral Wendy. De kerst kon de pot op, ze konden ook fruit en yoghurt eten. Ze zette een streep door *eieren*.

Ze had niet op de vloer gespuugd en ze had haar hand niet uit die van Daniel getrokken, en ze had gezegd dat ze het erg vond, hoewel ze alleen maar vond dat zijn dode neef zich moest schamen omdat hij zich probeerde te verbinden met het lot van Sylvie.

Ze stopte, keek op haar lijstje. Niet zo hard voor de mensen zijn, Jude. Ze voegde weer *eieren* toe.

Jude haatte het als er andere kaarsen werden aangestoken naast het exemplaar dat ze heimelijk beschouwde als dat van Sylvie, in de kathedraal waar ze een paar keer stilletjes naar binnen was gegaan. Soms blies ze de andere kaarsen uit.

Niets van dit alles kon hardop worden gezegd. Ze loog in alle opzichten zoals van haar werd verwacht.

Wendy streek met haar hand over Finns zweterige, smalle rug. ‘Stil maar, jongen, stil maar.’

In haar gedeukte rode Honda aan de kant van de snelweg onder de hete blauwe lucht zat ze sussend te mompelen tegen de hond die voor in de auto was geklauterd en nu probeerde zich op haar schoot te wurmen. Ze had amper nog ruimte om zijwaarts te leunen, maar het lukte om aan de hendel te trekken: haar stoel gleed met een ratelend geluid helemaal naar achteren en Finn zeeg zwaar over haar lichaam neer. Het was snikheet in de benauwde auto.

Ze drukte haar hoofd tegen de stoelleuning en bleef luisteren naar het ritmische geklik van de knipperlichten en het ongeruste gejang van de hond. Ze keek uit het raam. Ze zag alleen maar de stroom autospoken in haar zijspiegel opdoemen en dan erlangs spoeden, en de grijs- en groentinten van de berm en de weg. Heel even kringelde ze omhoog, bij zichzelf, Finn en de auto vandaan, en had ze vanuit de lucht zicht op het struikgewas en de weg. Ze zag haar auto, een kleine rode klodder onder de grote rotswand langs de snelweg tussen de stad en de kust. En daarna daalde ze pijlsnel neer en voelde de paniek van de landing, hier in de huidige omstandigheden.

Finn jankte, likte langs zijn lippen en bleef niet rustig liggen maar probeerde zijn grote, ruwharige lijf in de kleine ruimte rond te draaien, waarbij hij weer op Wendy's bovenbenen stond en zijn gewicht verplaatste, zijn nagels hakend in de dunne stof van haar broek. Hij kon geen rondjes lopen in de auto; hij zou steeds onrustiger worden. Ze had gehoopt dat hij de hele weg zou slapen, maar nu hadden ze autopech en was hij bang. En Bittoes was nog een uur rijden, en het was zo drukkend warm dat ze nauwelijks kon ademhalen.

Er zat niets anders op dan te wachten. Ze had het nummer van de pechdienst gevonden en het gebeld. Haar lidmaatschap was weliswaar verlopen maar ze kon gewoon extra betalen, en *godzijdank*, *godzijdank* bestonden er mobiele telefoons en creditcards. Soms was de moderne wereld een en al miraculeuze zegening.

Haar telefoon was opgeladen. In elk geval half. Ze wees zichzelf op dit fortuinlijke feit uit haar schuldbevuste inwendige chaos. Ze was er niet zo hopeloos aan toe dat ze ook nog een lege telefoonbatterij had.

Maar de adrenaline van een aantal ogenblikken geleden verspreidde zich nog steeds door haar lichaam, de weerklank ervan warm en koud, chemisch als gin of een verdovingsmiddel, vloeiend door haar aderen en haar hele wezen. Ze was vergeten hoe het voelde tot het moment dat het gebeurde. Het zweet dat je uitbrak als een voertuig onder je begon te haperen, als het plotseling de geest gaf wanneer je met honderdvijftien kilometer per uur een heuvel op reed en een rij jakkerende auto's achter je had. Ze was het klamme ongeloof vergeten dat gepaard ging met het gesputter van de auto, en het geluid van de eigen stem die riep *nee nee alsjeblieft, kom op, kleine auto, hou vol*, terwijl je op het gaspedaal trapte en trapte, naar de kant van de weg zwenkte, waardoor de auto's achter je gedwongen werden om onverwacht te remmen en je ronkend met een gevaarlijke slinger in te halen, toeterend, met scheldende bestuurders, waarbij Wendy ondertussen tegen de op zijn stinkende geruite slaappleats op de achterbank liggende hond 'Rustig maar, Finny, het komt goed!' riep.

Maar hij had zijn groezelige kop al opgetild en was gaan janken, angstig om zich heen kijkend terwijl Wendy met bonkend hart de auto stopzette op de vluchtstrook, zo dicht mogelijk bij de hoge, donkere rotswand.

En nu moesten ze dus wachten. Er was niets waar ze zich druk om hoefde maken. Behalve dan dat Finn alsjeblieft, alsjeblíeft niet in de auto zou plassen.

Het was ontzettend plakkerig weer. En ondanks de heldere lucht werd er voor de komende dagen noodweer verwacht. Wendy verdrong dit naar haar achterhoofd, naar dat moeras vol dingen waar ze niet aan wilde denken.

Finn jankte weer. Ze zou hem de auto uit moeten zien te krijgen voor een plas als de pechdienst er niet snel zou zijn. Maar het

meisje aan de telefoon had gezegd dat het minstens anderhalf uur zou duren. Toen Wendy haar misnoegen daarover uitte, zei het meisje – geduldig, alsof Wendy achterlijk was – ‘Het loopt tegen Kerstmis, snapt u. Iedereen is onderweg.’

De auto schudde weer toen een vrachtwagen met dubbele aanhanger langsdenderde. Het was dertig graden geweest toen ze van huis gingen, en nu was het waarschijnlijk nog warmer. Het was verschrikkelijk benauwd zonder de airco.

De vochtigheid drong door de kieren van de carrosserie en bedekte Wendy en Finn. Klam, beklemmend.

Hij zou moeten plassen, maar hoe kon ze hem in hemelsnaam uit de auto laten? Aan de bestuurderskant was het onmogelijk met het vakantieverkeer dat langsdaverde; ze had een vluchtig visioen van hun twee door een truck platgereden broze lichamen. Stukjes arm en achterwerk die in het rond stoven. Maar aan de passagierskant lag de loodrechte rotswand, te dichtbij om zichzelf naar buiten te kunnen wurmen, en ze kon hem niet in zijn eentje naar buiten laten gaan.

Ze zette de radio aan. Een gitaardeuntje, The Pretenders die over de kerst zongen. Ze wiegde zachtjes mee en Finn lag nu over haar schoot, zwaar, ondraaglijk warm, maar rustig. Dus bleef ze zitten.

Ooit had ze geweten hoe ze een motorkap moest openen en de dynamo een mep kon geven met een bandenlichter om hem weer op gang te krijgen. Ooit was ze op die manier helemaal van Lithgow naar Dubbo gereden, waarbij ze in het donker uitstapte, de motorkap opendeed en om de vijfenveertig kilometer een klap op het onderdeel gaf. Ze had geen enkele angst gevoeld. Dat was in de tijd van voor de mobiele telefoons. Vrouwen waren toen dapperder.

Technologie en vrouwelijke angst, dat was interessant. Dat kon worden toegevoegd aan het materiaal dat ze al over afhankelijkheid had geschreven. Of in een eerder hoofdstuk. Ergens. Als ze de auto nu uit kon, wilde ze graag nagaan hoe de bandenlichter in

haar hand zou aanvoelen. Het gewicht ervan, dat had ze in geen jaren gevoeld. Die dingen werden trouwens gebruikt voor geweldpleging: daar kon ze misschien ook wat mee.

‘Toe, Finny, even opzij.’

Ze tilde zijn grote voorpoten op en gaf hem een duw in een poging hem in elk geval naar de passagiersstoel te verplaatsen. Haar been zou onder zijn gewicht gaan slapen en ze had meer lucht nodig. Maar hij kronkelde achteruit, verder haar schoot op, en zette zijn jichtige poten nog harder schrap tegen haar knieën, waarbij zijn nagels wroetten en krasten. Hij begon weer te janken, hoger en angstiger.

Wanneer was dat ook alweer, die tijd dat ze een klap op de dynamo moest geven? Ze rekende terug – aan de hand van haar boeken, de leeftijd van haar kinderen, de banen van Lance – en bedacht dat ze twee- of drieëndertig geweest moest zijn.

Het was de Subaru, met de fietsen van de kinderen achterin. En Claire was nu vierenvijftig. Dus het was heel lang geleden. Had den auto’s tegenwoordig nog wel dynamo’s? Wendy kon de auto niet uit, dus ze zou het nooit weten.

Finns kwalijk riekende adem steeg omhoog. Toen hij een puppy was kon ze hem met één arm vasthouden, hem dragen als een wollige, witte lange handschoen. Nu was hij reusachtig, een warm, massief gewicht op haar schoot. Het was hopeloos. Ze wendde haar gezicht af om hem niet te hoeven ruiken en draaide het raam een stukje naar beneden. Ze beklapte hem troostend met stevige, ritmische slagen van haar hand.

Mobiele telefoons gaven je het idee dat redding permanent nabij was. Een onjuist idee, blijkbaar. Dat zou ze in het betreffende hoofdstuk opnemen.

Ze kon Claire niet bellen, want Claire zeurde al jaren aan haar kop dat ze een nieuwe auto moest kopen. En wat kon zij er überhaupt aan doen? Er waren veel dingen aan Claire die Wendy niet goed begreep, maar haar ijskoude, perfecte omgangsvormen waren het schokkendst. Waar leerde iemand die gladde, zakelijke ma-